

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2SŽ/18/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014010123
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9014010123.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava - Ružinov, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/053/2014 zo dňa 24. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/053/2014 zo dňa 24. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/053/2014 zo dňa 24.06.2014, vydaným v správnom konaní č. 259/SKO/2014 postupom podľa ust. § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na doplnkovej obsahovej službe (teletexte) programovej služby JOJ odvysielal dňa 02.01.2014 o cca 15:07 hod. na strane 801D komunikát (inzerát) v znení: „Moja pička sa celá chveje od vzrušenia a čaká, kedy ho už poriadne zapichneš a zaplníš ju horúcim semenom. Ak si nadržaný nečakaj, zavolaj!“, ktorý nebol označený žiadnym symbolom Jednotného systému označovania a ktorý obsahoval hodnotiace kritérium

„obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, podmieňujúce klasifikáciu a označenie daného komunikátu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5000 €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ namietal, že odporca vydal napadnuté rozhodnutie bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie Rady na opakované porušenie povinnosti v zmysle ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa navrhovateľa uvedené rozhodnutia Rady (na str. 12 a 13 - správne 7 a 8 uvedeného rozhodnutia), v ktorých Rada upozornila odporcu-vysielateľa za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, nie sú takými rozhodnutiami. Rozhodnutia, v ktorých bola uložená finančná sankcia nie je možné podľa navrhovateľa zamieňať s rozhodnutiami, ktoré predstavujú sankciu vo forme upozornenia na porušenie zákona. Argumentoval, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané na základe „obsahovo takmer totožného vymedzenia porušenia povinnosti.“ Poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR z 03.04.2012, sp. zn. 6As/26/2010-101, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti pred tým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút. Tvrdil, že odporca ho nikdy neupozornil na opakované porušenie povinnosti (neoznačenie doplnkovej obsahovej služby - teletextu, programovej služby JOJ, príslušným symbolom JSO) a teda napadnutým rozhodnutím mu uložil pokutu nezákonne. Uviedol, že odporca by zákonne uložil pokutu len v prípade, ak by pred vydaním napadnutého rozhodnutia vydal najmenej dve rozhodnutia o upozornení na porušenie zákona, v ktorých by konanie navrhovateľa vymedzil obsahovo totožne ako v napadnutom rozhodnutí, t.j. najmenej v rozsahu konania navrhovateľa, ktorý by do vysielania zaradil doplnkovú obsahovú službu (teletext), ktorú by neoznačil príslušným alebo žiadnym symbolom JSO. Nakoľko takéto rozhodnutia odporcu neexistujú, nebol preto oprávnený uložiť pokutu. Ďalej uviedol, že akékoľvek iné upozornenia odporcu, pri ktorých spôsob porušenia povinnosti nespočíval v zaradení doplnkovej obsahovej služby (teletextu), ktorá nebola označená príslušným alebo žiadnym symbolom JSO, nie sú spôsobilými upozorneniami na opakované porušenie povinnosti navrhovateľa a z hľadiska predmetného konania sú irelevantné. Tvrdil, že odporca jej uložil pokutu bez toho, aby mal v zmysle ust. § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. oprávnenie na jej uloženie.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní odvolania, spisového materiálu a skutkového stavu veci, napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa uviedol, že nakoľko napadnutému rozhodnutiu nepredchádzalo žiadne rozhodnutie Rady, ktorým by bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa § 64 ods. 2 zákona č.308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013) pri ukladaní sankcie sa riadil všetkými zákonnými kritériami, pričom uloženie sankcie náležite zdôvodnil na stranách 7 až 9 napadnutého rozhodnutia. Ďalej uviedol, že k spáchaniu rovnakého správneho deliktu došlo síce odvysielaním iných programových zložiek, avšak bez ohľadu na mieru odlišnosti akým bola predmetná povinnosť porušená, skutková podstata zostáva v uvedených prípadoch rovnaká, nakoľko vo všetkých prípadoch navrhovateľ porušil jednu a tú istú povinnosť, definovanú § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do dňa 31.12.2013) t.j. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém

označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Ďalej uviedol, že uvedený záver je aj v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu (sp. zn. 4SŽ/101/2001, 3SŽ/22/2013, 4SŽ/145/2002, 8SŽ/10/2012), podľa ktorej požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického skutku, ale tak, že sa viaže na opakované, či opätovné porušenie právnej povinnosti. Rovnaké právne posúdenie ako Najvyšší súd Slovenskej republiky mal aj Nejvyšší správní soud ČR (6As 21/2007-109, 6As 20/2008-83, 4As 35/2007-120). Vzhľadom na kogentnú povahu ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. (...Rada uloží...) a na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odporca nemohol rozhodnúť inak, ako uložiť navrhovateľovi pokutu.

K rozsudku Nejvyššieho správneho soudu ČR, ktorý navrhovateľ citoval, odporca uviedol, že právne úpravy SR a ČR nie sú v žiadnom prípade totožné. Totižto „opatrení k náprave“ má odlišný význam ako upozornenie na porušenie zákona definované v § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

K námietke navrhovateľa o zákonom uložení pokuty v prípade, ak by pred vydaním napadnutého rozhodnutia vydala najmenej dve rozhodnutia, ktorými by uložila upozornenia na porušenia zákona odporca uviedol, že je to v zjavnom rozpore s kogentným ustanovením zákona § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. upravujúcim povinnosť uložiť vysielateľovi sankciu vo forme pokuty v prípade opakovaného porušenia povinnosti aj napriek písomnému upozorneniu Rady (nie v dvoch či viacerých upozorneniach na porušenie zákona).

Odporca (Rada) sa pri určovaní druhu sankcie pridržiaval kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. a nakoľko sa navrhovateľ napriek písomnému upozorneniu Rady opätovne dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., Rada dospela k záveru, že boli splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval odporca napadnuté rozhodnutie za náležité odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považoval tiež za plne odôvodnenú, v predmetnom správnom konaní sa riadne vypořiadal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazovalo žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporcu v predmetnom správnom konaní nevykazovalo žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 1 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po prejednaní veci na pojednávaní dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 uvedeného zákona.

Z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 259/SKO/2014 vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na doplnkovej obsahovej službe (teletexte) programovej služby JOJ odvysielal dňa 02.01.2014 o cca 15:07 hod. na strane 801D komunikát (inzerát) v znení: „Moja pička sa celá chveje od vzrušenia a čaká, kedy ho už poriadne zapichneš a zaplníš ju horúcim semenom. Ak si nadržaný nečakaj, zavolaj!“, ktorý nebol označený žiadnym symbolom Jednotného systému označovania a ktorý obsahoval hodnotiace kritérium „obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, podmieňujúce klasifikáciu a označenie daného komunikátu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5000 €. Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii platného a účinného v rozhodnom čase, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ zákona č. 308/2000 Z. z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) (ďalej len „jednotný systém označovania“ alebo „JSO“).

Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá.

Podľa ust. § 1 ods. 5 citovanej vyhlášky, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 71a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., doplnková obsahová služba sa považuje za zložku programovej služby; ustanovenia tohto zákona, ktoré sa vzťahujú na programovú službu alebo jej časť, sa vzťahujú primerane na doplnkovú obsahovú službu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní (ďalej len „zákon č. 220/2007 Z. z.“), doplnková obsahová služba je obsahová služba, ktorá priamo súvisí s televíznou programovou službou alebo rozhlasovou programovou službou, ak informácie alebo komunikáty, ktoré tvoria jej obsah, tvoria spolu alebo jednotlivo aj obsah, ktorý je určený na príjem verejnosťou alebo koncovému užívateľovi spolu s programovou službou; doplnkovou obsahovou službou je najmä rozhlasová dátová služba, teletext, jazyková mutácia programovej služby, multimodálny prístup k programovej službe a interaktívny prístup k programovej službe.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 3).

Podľa ust. § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, dospel k záveru o dostatočne zistenom skutkovom stave odporcom, ktorý ani nebol medzi účastníkmi konania sporný.

Odporca na takto zistený skutkový stav správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní, ako aj vyhlášky JSO. Rozhodnutie nevykazuje žiadne formálne ani logické nedostatky, bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, je náležité odôvodnené a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu.

Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa o nesprávnom posúdení skutkového a právneho stavu, nakoľko skutkový stav medzi účastníkmi konania sporný nebol, navrhovateľ nenamietal odvysielanie sporného programu a ani jeho obsah. Odporca správne vychádzal zo záznamu odvysielaného programu, ako aj z jeho prepisu, z ktorého jednoznačne vyplynul záver, ku ktorému dospel odporca vo svojom rozhodnutí a to o potrebe označiť odvysielané programy ako nevhodné pre maloletých do 18 rokov z dôvodu, že celá dejová línia obsahovala hrubý vulgarizmus a niekoľko obscénnych výrazov. Ako vyplýva zo záznamu programu frekvencia výskytu vulgárneho vyjadrovania bola extrémne vysoká.

Taktiež najvyšší súd nepovažoval námietku ohľadne aplikácie ust. § 20 ods. 3 zákona o vysielaní na program, ktorý bol označený JSO, za dôvodnú, nakoľko povinnosť označovať vysielanie v súlade s podmienkami ustanovenými JSO z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva. Za označenie konkrétneho vysielania v súlade s JSO je možné považovať označenie vysielania iba v tom prípade, ak je program klasifikovaný a označený podľa vekovej vhodnosti v súlade s kritériami ustanovenými JSO.

Vo vzťahu k namietanému vydaniu napadnutého rozhodnutia bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie Rady na opakované porušenie povinnosti v zmysle ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii najvyšší súd poukazuje na právoplatné rozhodnutia Rady č. RL/412/2002 a č. RL/398/2002, ktorými bola navrhovateľovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona na porušenie § 20 ods. 3 a 5 zákona č. 308/2000 Z. z. Z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu už bol navrhovateľ opakovane právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013).

K námietke navrhovateľa, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané v súvislosti s konaním zhodným v podstatných črtách, pričom za také nepovažuje konanie zhodné len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, je potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/101/2001, kde sa súd uvedenou problematikou už zaoberal, pričom dospel k záveru o jej neopodstatnenosti. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že : „Požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického programu. Treba pripomenúť, že ide o sankcie za porušenie povinnosti vysielateľmi, ktorých činnosťou je šírenie programov s cieľom uspokojiť záujem poslucháčov, či divákov. Toto je možné spravidla len stále novými informáciami a programami. Uloženie pokuty vysielateľovi ako účinnejšej sankcie by pri stále meniacom sa programe a porušovaní rovnakej povinnosti nebolo možné. Už z tohto je zrejmé, že pri konštrukcii normy bola použitá systematika všeobecne uplatňovaná aj v iných právnych odvetviach. Teda, že uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované, či opätovné porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok.“

Najvyšší súd vo vzťahu k námietke navrhovateľa o zákonomnom uložení pokuty v prípade, ak by Rada pred vydaním napadnutého rozhodnutia vydala najmenej dve rozhodnutia, ktorými by uložila upozornenia na porušenia zákona uvádza, že túto nepovažuje za dôvodnú. Ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípadne obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomné upozornenie na porušenie zákona. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu jednoznačne vyplýva, že sa pri určovaní druhu sankcie pridrižoval kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. a nakoľko sa navrhovateľ dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., najvyšší súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom

rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že procesne neúspešnému navrhovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu vo výške 500 € podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 4 druhá veta uvedeného zákona, pretože podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.